

Kántor Zsolt

Fúga

Neutrális mező

A tópart árnyai között,
a vízililiom bolyhaiba gabalyodva,
hamvas csészeleveleken szövögette hálóját a pók.
Majd a vízben álldogáló fűzfa gallyairól
lehullott egy harmatcsepp. S akkor hirtelen
kinyílt előtte, mint egy harmatos, étellel megtelt száj,
az ég és kiengedte hálói közül az éjszakát.

Rázúdította a sötétet az üvegházra, de túlömlött
a nyugalom a verandán, elérte a parkot, a köveket.
A dűnéket és a lankákat is leuralta, rátapadt
a sétányra, a háttámla nélküli, piros padokra.
Bevonta, mint a lakk, a derengés, az estét.

A bárányfelhők ködöt fújtak ki magukból.
Mintha kottavonalak és violinkulcsok másztak volna fel
az égre, szóközeikben galambok aludtak.
Kondenzcsíkok jelentek meg. Hogyan váltak semmivé?
Isten elkapott egy repülőgépet, mint egy legyet,
markában tartotta, majd megkönyörült.
Méz, gyanta és mohás kérgek illata szállt.

Egy kisfű is megjelent, csúzlival célzott egy galambra.
Ladikban aludt egy kutya. De a vérszagra felébredt.